

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.496 van 3 september 2012
in de zaak A. 206.150/XII-7048**

In zake: Peter MERTENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Edith Flamand en Jan De Lien
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jim Deridder
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 210 A bus 10

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 augustus 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “het besluit [van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen] van 17 augustus 2012 meer bepaald de weigering tot het plaatsen van aanplakborden in verkiezingsperiode, ter kennis gegeven per aangetekend schrijven verstuurd 17.08.2012”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 augustus 2012, om 16.00 uur.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Edith Flamand, die verschijnt voor verzoeker en advocaat Jim Deridder, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Jurgen Neuts heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 14 oktober 2012 hebben er gemeenteraadsverkiezingen plaats. Verzoeker zal in Antwerpen opkomen als lijsttrekker van de PVDA.

De gemeenteraad van Antwerpen beslist op 25 juni 2012 kennis te nemen van een “interpellatie en motie” over het niet-plaatsen van aanplakborden. De motie luidt: “De gemeenteraad vraagt het college om voor de verkiezingen van oktober geen aanplakborden te plaatsen”.

Met een brief van 9 augustus 2012 wijst verzoekers raadsman op artikel 49 van de code van gemeentelijke politiereglementen (hierna: politiecodex) en wordt verwerende partij in gebreke gesteld om “uiterlijk tegen woensdagavond 15 augustus e.k.” het artikel na te leven. Het artikel bepaalt:

“Tijdens de verkiezingsperiodes worden speciale aanplakborden ter beschikking gesteld van politieke partijen. Op deze borden mogen enkel verkiezingsaffiches aangeplakt worden. Deze aanplakborden zullen verdeeld worden in aparte vakken per politieke partij. Het is enkel toegelaten binnen het eigen vak te plakken.”

Geantwoord wordt dat het college van burgemeester en schepenen zijn standpunt zal meedelen op 17 augustus 2012.

In een aangetekende brief van 17 augustus 2012 verklaart het college dat het geen aanplakborden zal plaatsen. Gemotiveerd wordt onder meer dat de gemeenteraad, door op 25 juni 2012 de motie te hebben goedgekeurd, “zodoende uitdrukkelijk [heeft] beslist om voor de gemeenteraadsverkiezingen van 14 oktober 2012 geen aanplakborden te plaatsen”, dat artikel 49 van de politiecodex niet is bedoeld “als een beslissing om bij elke verkiezingen aanplakborden te voorzien” en dat zelfs als het toch wordt geïnterpreteerd als een engagement, de stad er “perfect” kan op terugkomen, zoals is gebeurd met de “volwaardige” gemeenteraadsbeslissing van 25 juni 2012.

IV. Rechtsmacht

Exceptie

4. Volgens de nota van verwerende partij is de Raad van State zonder rechtsmacht, in hoofddeorde omdat het standpunt van verzoeker er in essentie op neerkomt dat hij op grond van artikel 49 van de politiecodex over een afdwingbaar recht beschikt op de plaatsing van aanplakborden. Waar hij zich “impliciet maar duidelijk op een zijns inziens bestaand subjectief recht” baseert, betreft het geschil subjectieve rechten waaromtrent krachtens artikel 144 van de Grondwet de justitiële rechter bevoegd is.

Ondergeschikt meent verwerende partij dat het artikel 49 van de politiecodex te beschouwen is als een rechtsregel die betrekking heeft op het recht om verkozen worden en dus op een politiek recht. De beslechting van een geschil over politieke rechten komt op grond van artikel 145 van de Grondwet de justitiële rechter toe.

Beoordeling

5. Weliswaar lijkt de eerste zin van het artikel 49 van de politiecodex zonder veel twijfel in het vooruitzicht te stellen dat tijdens de verkiezingsperiodes speciale aanplakborden ter beschikking zullen worden gesteld, niet minder waar, lijkt dat elke verdere en ogenschijnlijk elementaire

precisering omtrent aantal, afmeting, plaatsing van de borden ontbreekt. Net om die reden argumenteert verwerende partij op pagina 13 van haar nota zelf dat “de rechtsonderhorige onmogelijk enig concreet recht [kan] putten uit artikel 49 van de Code van gemeentelijke politiereglementen”.

De Raad van State valt verwerende partij daar vooralsnog in bij.

6. Voorts mag de bestreden beslissing dan misschien wel gevolgen hebben voor het recht van verzoeker om verkozen te worden, het lijkt niet mee te brengen dat daardoor de Raad van State onbevoegd zou zijn. Die gevolgen zijn op het eerste gezicht al te onrechtstreeks opdat het onderhavige geschil zou moeten worden gehouden voor een betwisting over verzoekers recht om actief deel te nemen aan de uitoefening van de soevereiniteit.

7. De exceptie wordt verworpen.

V. Voorwerp

Exceptie

8. Naar de mening van verwerende partij is de bestreden beslissing niet voor vernietiging en schorsing vatbaar omdat ze enkel de goedkeuring vormt van een brief van het college van burgemeester en schepenen “genomen in uitvoering van de beslissing van de gemeenteraad van 25 juni 2012”.

Beoordeling

9. Wat de gemeenteraad blijkens stuk 2 van het administratief dossier op 25 juni 2012 werkelijk lijkt te hebben gedaan, is kennis nemen van de interpellatie en motie over het niet-plaatsen van aanplakborden. Een interpellatie is volgens artikel 58 van het basisreglement bestuurlijke organisatie van verwerende partij een middel tot “ondervragen” van het uitvoerend bestuur over diens beleid; een motie is volgens hetzelfde artikel een tekst ter afsluiting van een interpellatie waarin aan het uitvoerend bestuur wordt “gevraagd” iets te doen of na te laten. In lijn daarmee luidt de motie te dezen: “De gemeenteraad vraagt aan het college om

voor de verkiezingen van oktober geen aanplakborden te plaatsen.”

Door formeel in artikel 1 van de gemeenteraadsbeslissing van 25 juni 2012 van die motie kennis te nemen, nadat hij “werd goedgekeurd bij monde van de fractievoorzitters”, heeft op het eerste gezicht de gemeenteraad niets meer gedaan dan, de vraag van de interpellanten overnemend, zich aan het college van burgemeester en schepenen te adresseren met een verzoek omtrent diens beleid.

10. Het antwoord van 17 augustus 2012 van het college van burgemeester en schepenen om geen aanplakborden te plaatsen lijkt in dit licht, en anders dan in het antwoord wordt beweerd, niet op te vatten als een loutere uitvoering van “een volwaardige gemeenteraadsbeslissing, die rechtsgevolgen creëert”, maar als een handeling die naar aanleiding van de betrokken motie zelf rechtsgevolgen creëert.

Dit spoort ten andere geheel met de opvatting die verwerende partij op pagina 14 van haar nota verklaart de hare te zijn: “Of er daadwerkelijk borden worden geplaatst, wordt verkiezing per verkiezing beslist. Dat blijkt overigens uit de stukken die partijen voorbrengen. Naar aanleiding van elke verkiezing besluit het college van burgemeester autonoom en eigener bevoegdheid of er aanplakborden worden geplaatst, waar, vanaf wanneer, enz.”

11. De exceptie is ongegrond.

VI. Belang

Exceptie

12 Tevens onzegt verwerende partij verzoeker het vereiste actueel belang nu het artikel 49 van de politiecodex, waaruit verzoeker afleidt dat het stadsbestuur de plicht heeft om aanplakborden te plaatsen tijdens verkiezingsperiodes, “naar alle waarschijnlijkheid” tijdens de gemeenteraadszitting van 10 september 2012 in die zin verduidelijkt zal worden “dat tijdens verkiezingsperiodes aanplakborden ter beschikking kunnen gesteld

worden van politieke partijen in plaats van dat ze wóorden ter beschikking gesteld”.

Beoordeling

13. Dat het college van burgemeester en schepenen het artikel 49 van de politiecodex op 10 september 2012 door de gemeenteraad graag “verduidelijkt” zou zien “in die zin dat tijdens verkiezingsperiodes aanplakborden ter beschikking kúnnen gesteld worden van politieke partijen in de plaats van dat ze wóorden ter beschikking gesteld”, laat nog niet toe op de gemeenteraadsbeslissing ter zake vooruit te lopen.

Daar lijkt bovendien des te minder reden toe omdat de “argumentatie” die voor de voorgenomen beslissing wordt aangebracht alleszins in de huidige stand van de procedure niet zeer overtuigend voorkomt. Namelijk zou in het artikel 49 geen beslissing over het al dan niet plaatsen van aanplakborden voor de verkiezingen mogen worden gelezen: de politiecodex is een instrument om een aantal regels te laten gelden op het grondgebied van de stad op het vlak van de netheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op de openbare weg, op openbare plaatsen en gebouwen, en níét om een beslissing in op te nemen over het plaatsen van aanplakborden voor verkiezingen; daarom zou het artikel in die zin moeten worden verduidelijkt dat het alleen in de regels voorziet die gelden áls er beslist zou worden aanplakborden te plaatsen.

Hoger, *sub 5*, is evenwel reeds vastgesteld dat het artikel er maar weinig twijfel over laat dat het wel degelijk in het vooruitzicht stelt dat tijdens de verkiezingsperiodes speciale aanplakborden ter beschikking zullen worden gesteld. Wat duidelijk is, behoeft normaal geen verduidelijking. Voorts zal hierna blijken dat die lezing op het eerste gezicht niet in het gedrang komt doordat het voorschrift in een politiecodex voorkomt. Zoals in randnr. 19 aan bod komt, lijkt een voorschrift over het voorzien in aanplakborden bij verkiezingen wel degelijk een plaats te mogen hebben in een politieverordening.

14. De exceptie wordt verworpen.

V. Grondvoorwaarden voor een schorsing

15. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

VI. Grondvoorwaarde van een ernstig middel

Standpunt van de partijen

16. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 49 van de politiecodel. Toegelicht wordt dat de bestreden beslissing ten onrechte ervan uitgaat dat de motie die de gemeenteraad op 25 juni 2012 aannam rechtsgevolgen in het leven heeft geroepen, dat dit niet het geval is, dat de gemeenteraad zelfs “textueel” geen beslissing heeft genomen over het al dan niet plaatsen van aanplakborden, dat *de iure* enkel het college rechtsgevolgen heeft gecreëerd, dat het college daarbij uit het oog verloor dat artikel 49 van de politiecodel nog steeds ongewijzigd bestaat, en dat het college zijn macht heeft overschreden vermits het niet bevoegd is om het artikel buiten werking te stellen.

17. In de nota brengt verwerende partij daar in hoofddorde tegen in dat het artikel 49, als onderdeel van een politiereglement, geen afdwingbare rechten verleent aan wie dan ook op de plaatsing van gemeentelijke aanplakborden in het kader van verkiezingen: er is niet voorzien in enige tegensprekelijkheid of een aanvraagprocedure; ook is niet bepaald waar de borden zouden staan, hoeveel er worden geplaatst, welke hun afmetingen zijn. Volgens verwerende partij is de logische en juiste interpretatie van de bepaling “dat *indien* het stadsbestuur aanplakborden ter beschikking stelt, de ter zake geldende geboden en verboden in acht moeten worden genomen”.

Een andere lezing van het artikel is naar het oordeel van

verwerende partij overigens geheel in strijd met artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet. In zoverre in het artikel, “in de hoedanigheid van politiereglement”, de beslissing wordt gelezen om aanplakborden te plaatsen, gaat het de contouren van de nieuwe gemeentewet te buiten. Een dergelijke beslissing die niet toeziet op de vrijwaring van de openbare orde valt buiten de politionele bevoegdheid van de gemeenteraad. Indien dus zou worden aangenomen dat de eerste zin van het artikel een reglementaire bepaling is die rechtsgevolgen sorteert, is hij op onwettige wijze opgenomen in een politiereglement en moet hij op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden verklaard wegens strijdigheid met artikel 135, § 2, van de nieuwe gemeentewet.

Ondergeschikt doet verwerende partij gelden dat de gemeenteraad op 25 juni 2012 op regelmatige wijze heeft beslist om bij de verkiezingen van oktober 2012 niet te voorzien in aanplakborden en heeft aldus de gemeenteraad de bepaling van (de eerste zin van) artikel 49 van de politiecodex voor die verkiezingen buiten werking gesteld of opgeschort.

Beoordeling

18. Artikel 49 bepaalt in zijn eerste zin: “Tijdens de verkiezingsperiodes worden speciale aanplakborden ter beschikking gesteld van politieke partijen.”

Daar is op het eerste gezicht niets voorwaardelijks aan. Het lijkt een duidelijke affirmatie.

19. Die lezing komt op het eerste gezicht ook niet onverenigbaar voor met het karakter van politiereglement dat de codex, waarin het artikel is opgenomen, heeft.

Het artikel maakt deel uit van een afdeling in de politiecodex over “Aanplakking”. Uit die afdeling blijkt dat de mogelijkheid om te afficheren wordt beperkt tot bepaalde plaatsen, te weten degene die door de gemeente daartoe zijn bestemd en degene waarvoor de eigenaar of de gebruiker toestemming heeft gegeven. Wat de borden en zuilen betreft waarin de stad of de districten voorzien,

bepaalt artikel 41 dat het aanplakken alleen is toegelaten aan studenten-, jeugd-, senioren-, sport- en socio-culturele verenigingen die studenten-, jeugd-, senioren-, sport- en socio-culturele activiteiten aankondigen, alsmede aan individuele burgers of groepen van burgers die buurtgerichte activiteiten aankondigen. Geen toelating dus aan politieke partijen voor verkiezingsaffiches.

Juist om ook wat hen betreft, zo lijkt, niet tekort te doen aan het recht om te afficheren (zie het arrest van het Grondwettelijk Hof, nr. 136/2003 van 22 oktober 2003, B.5.2.), wordt in artikel 49 bepaald dat tijdens de verkiezingsperiodes speciale aanplakborden ter beschikking zullen worden gesteld; op die borden mogen dan enkel verkiezingsaffiches aangeplakt worden; elke partij moet binnen haar eigen vak plakken.

Gelezen in zijn context doet met andere woorden het artikel 49 zich ogenschijnlijk voor als een integrerend onderdeel van een regeling die de mogelijkheid om te afficheren op plaatsen die deel uitmaken van het openbaar domein of van privé-eigendommen beperkt, teneinde de verstoring tegen te gaan van de openbare orde, onzindelijkheid en aantasting van de eigendomsrechten van derden. Als zodanig lijkt het artikel wel degelijk op zijn plaats in een code van gemeentelijke politiereglementen en lijkt er geen aanleiding toe om het precies vanwege zijn opname in de politiecodex voor onwettig te houden en buiten toepassing te laten.

20. Voorts is al *sub* 9 uiteengezet waarom niet wordt bijgevalen dat de gemeenteraad niet geacht kan worden op 25 juli 2012 (de eerste zin van) het artikel 49 van de politiecodex buiten werking te hebben gesteld: alsdan heeft de gemeenteraad zich alleen tot het college gericht met een verzoek omtrent diens beleid.

21. De conclusie in de huidige stand van de procedure is dat het enig middel ernstig is.

VII. Grondvoorwaarden van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel en een dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

22. Verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan wat volgt:

“De houding van gedaagde komt erop neer dat een van de uitingsvormen, namelijk die van publiek aangebrachte affiches, onmogelijk wordt gemaakt. Voor verzoeker is dit echter een belangrijke uitingsvorm.

Dat verzoeker herhaalt dat het van belang is dat de PVDA, de partij waarvan verzoeker deel uitmaakt, geen kapitaalkrachtige leden heeft, geen overheidsdotaties ontvangt en aldus in de periode die voorafgaat aan de verkiezingsperiodes (de periode voorafgaand aan de zogenaamde sperperiode) -in tegenstelling tot door de overheid gesubsidieerde partijen- geen geldverslindende commerciële campagnes kan voeren, bijvoorbeeld via mega grote reclameborden. Evenmin heeft de PVDA -vergeleken met die andere partijen- een gelijke of zelfs maar vergelijkbare toegang tot de officiële media. Verzoeker kan dan ook niet genoeg benadrukken dat het -tijdens verkiezingsperiodes- kunnen beschikken over aanplakborden en dus aanwezigheid in het straatbeeld voor de PVDA veel belangrijker is dan voor bovenvermelde partijen. Dat het niet kunnen beschikken over deze aanplakborden met zekerheid een invloed zal hebben op het aantal stemmen welke verzoeker zal verwerven tijdens de gemeenteraadsverkiezing.

Hierbij dient nog aangestipt te worden, dat -zelfs buiten de huidige sperperiode- het de PVDA -op grond van een -zij het zeer betwistbaar- artikel 44 in de politiecodex- ook niet toegelaten is politieke affiches aan te brengen op de door de stad Antwerpen voorziene aanplakzuilen en borden. Hoewel formeel gezien dit verbod ook geldt voor grotere partijen is dit voor deze laatste gezien hun financiële middelen en mediatoegang niet of veel minder belangrijk.”

Wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, wijst verzoeker er op dat een schorsing volgens de normale schorsingsprocedure te laat zal komen om het nadeel te voorkomen.

23. Verwerende partij antwoordt, met betrekking tot voormeld moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dat in zoverre verzoeker de inperking van zijn vrijheid van meningsuiting doet gelden, dit een politiek subjectief recht betreft waarvan de handhaving en vrijwaring niet tot de bevoegdheden van de Raad van

State behoort, dat het nadeel in verband met de financiële en campagnematige slagkracht van de partij waartoe verzoeker behoort niet “wordt gespecificeerd in hoofde van verzoeker zelf”, dat een nadeel dat enkel derden kan raken buiten beschouwing moet worden gelaten, en dat de negatieve weerslag op het aantal stemmen voor verzoeker, doordat geen aanplakborden worden geplaatst, louter hypothetisch is, waarbij bovendien moet worden bedacht dat andere lijsten en kandidaten “evenmin over dat campagnemiddel kunnen beschikken”.

Aangaande de uiterst dringende noodzakelijkheid merkt verwerende partij op dat verzoeker reeds uiterlijk op 9 augustus 2012 op de hoogte was van het feit dat er geen aanplakborden geplaatst zouden worden, dat de bestreden beslissing dus voorkomt als een loutere bevestiging van wat hij al wist, en dat hij dan ook geen diligente houding aannam door pas op 29 augustus 2012 onderhavige vordering in te stellen. Voorts verzuimde verzoeker, die eerder zijn heil zocht bij de burgerlijke rechter maar aldaar bij beschikking in kort geding van 28 augustus 2012 werd afgewezen, om gebruik te maken van de mogelijkheden die het Gerechtelijk Wetboek hem biedt om reeds in de week van 3 september 2012 een zitting in beroep “en allicht ook een arrest” te verkrijgen. Hierdoor creëerde hij volgens verwerende partij “de eigen hoogdringendheid”.

Beoordeling

24. Verzoekers betoog met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bezit overtuigingskracht. Blijkens artikel 2 van het besluit van de Vlaamse regering van 20 april 2012 houdende de algemene regels voor het aanbrengen van verkiezingsaffiches en het organiseren van gemotoriseerde optochten, mogen verkiezingsaffiches alleen worden aangebracht op de plaatsen die door de gemeentelijke overheden voor aanplakking zijn bestemd of die vooraf schriftelijk zijn toegelaten door de eigenaar of de gebruiksgerechtigde; op andere goederen beheerd door openbare besturen mogen geen verkiezingsaffiches worden aangebracht. De partij van verzoeker is een kleine partij, actueel zonder verkozenen in de Antwerpse gemeenteraad, die voor een doelmatige affichage op het grondgebied van de stad aangewezen is op de stedelijke aanplakborden. Nu uit de bestreden beslissing volgt dat de stad geen plaatsen zal bestemmen voor aanplakking, wordt het recht van verzoeker om met het oog op de verkiezingen te

afficheren goeddeels illusoir.

Aangenomen mag worden dat het aanplakken van affiches voor verzoeker, als lijsttrekker van een kleine partij met slechts een bescheiden aanhang en dito financiële middelen, bij uitstek een probaat middel is om bij het ruimere publiek belangstelling te wekken en bekendheid te verwerven. De praktische onmogelijkheid voor verzoeker om op die manier campagne te voeren en de te verwachten ongunstige weerslag hiervan op zijn verkiezingsresultaat, worden geacht hem een nadeel toe te brengen dat zowel ernstig als naderhand moeilijk herstelbaar voorkomt.

In dat verband doet het niet ter zake dat andere lijsten en kandidaten evenmin van stedelijke aanplakborden gebruik kunnen maken en dat er nog genoeg andere campagnemiddelen zijn.

De onmogelijkheid om op stedelijke aanplakborden te afficheren berokkent (kandidaten van) grotere partijen, die over een ruimere aanhang en meer financiële middelen beschikken, niet dezelfde moeilijkheden om zich met affiches tot het kiespubliek te richten: zij kunnen hun recht om verkiezingsaffiches aan te brengen in de regel nog voldoende uitoefenen door zelf in aanplakborden te voorzien op privéplaatsen. Voorts blijft de Raad van State ook in deze zaak te mening toegedaan die hij eerder in onder andere het arrest nr. 49.109 van 20 september 1994 aannam, namelijk dat het hem niet toekomt om in de plaats van de verzoeker te beslissen welke vorm van kiespropaganda voor deze als de meest voordelige te beschouwen is.

De tweede grondvoorwaarde voor een schorsing is vervuld.

25. Ook de derde en laatste grondvoorwaarde is dat.

Als gezien wordt niet bijgevalen dat de bestreden beslissing een bevestiging is van de gemeenteraadsbeslissing van 25 juni 2012. Verzoeker nam van de bestreden beslissing kennis op 20 augustus 2012. Hij stelde er de negende dag nadien de onderhavige vordering tegen in, en is zo doende voortvarend genoeg opgetreden. Dat wordt allerminst tegengesproken door de houding die hij aannam

in het kader van een geheel ándere procedure, namelijk die van zijn beroep tegen een beschikking in kort geding van 28 augustus 2012. Bovendien wordt niet gevolgd dat verzoeker nalatig zou zijn geweest door bij de Raad van State een arrest na te streven op een kortere termijn dan dat hij blijkbaar idealiter een arrest over zijn beroep tegen de beschikking in kort geding mocht verwachten (“allicht [...] in de week van 3 september”).

BESLISSING

De Raad van State schorst de beslissing van 17 augustus 2012 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen om ter gelegenheid van de gemeenteraadsverkiezingen van 14 oktober 2012 geen aanplakborden ter beschikking te stellen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 september 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Johan Lust